

[Arne Melchior]

ringen af en almindelig europæisk sikkerhedsordning og under forudsætning af, at tilgrænsende områder inddrages.«

Jeg har bemærket mig, at den af hr. Ib Christensen fremsatte dagsorden citerer denne sætning, men kun delvis. Man medtager nemlig, at et sådant arbejde for en traktatfæstnet nordisk atomvåbenfri zone kunne ske under forudsætning af, at der var samme forhold for tilgrænsende land- og havområder, men man udelader fikst – og sikkert med hensigt – det, udenrigsministeren sagde, at det skulle ske som led i en europæisk sikkerhedsordning. Det er hele forskellen. Hvis det sker som led i en europæisk sikkerhedsordning, kan det kun ske i NATO-regie, og det må være en absolut forudsætning for sådanne forhandlinger. Det har regeringen sagt ved adskillige lejligheder. Alene af den grund er hr. Ib Christensens dagsorden altså umulig for dette ting at vedtage.

Jeg vil tillade mig at sætte 27 røde spørgsmålstegn ved dette – som jeg ved også andre end hr. Ib Christensen opererer med – der hedder »internationalt garanteret atomvåbenfri zone«. For det første kommer man lidt let om ved det ved ikke at sige, hvem denne internationale garanti skal udstedes af, men selv om man så kommer og forklarer, at det skal være FN eller sikkerhedsrådets permanente medlemmer eller alle stormagter, som man så kan opregne, hvem tror så, at en sådan garanti – hvis den overhovedet kunne opnås, hvad jeg er sikker på den ikke kan – er noget værd? Det ville jo svare til, at samtlige stormagter garanterede Danmark, at i tilfælde af en åben krig i Europa vil man undlade at minere de danske farvande. Jeg ved ikke, om hr. Gert Petersen eller hr. Ib Christensen ville sove roligere om natten efter sådan en garanti, eller om de ikke ville have deres meget store tvivl om denne garantis værdi og være sikre på, at hvis det i en given situation passer en af stormagterne, så vil den gøre det alligevel. Det er en kendsgerning, som man kan beklage eller forbande, hvis man har lyst til det, men det er en kendsgerning, som det er klogest at se i øjnene. Derfor er det håbløs, blåøjet politik at drømme om en sådan garanti. Den kan højst sættes på papir. Ingen magt i verden kan forpligte kommende parlamenter og regeringer i andre lande til at overholde dette under

nye omstændigheder, som man i givet fald vil kunne påberåbe sig.

Ib Christensen (DR):

Hr. Ole Bernt Henriksen har stillet spørgsmålet, hvorvidt man skulle ophæve det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg, som regeringen har nedsat, med den baggrund, at et enkelt medlem har proklameret sin afgang. Jeg synes, det er lidt grove løjer, som der her manipuleres med medierne. Det bliver fremstillet både ved denne lejlighed og ved tidligere lejligheder, som om regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg var behersket af det, man måske med et lidt selvmodsigende udtryk kunne kalde militante fredsforskere. Det er jo på ingen måde tilfældet. Sammensætningen er da snarere sådan, at der er ubalance til den anden side, til den side som bl.a. venstre og det konservative folkeparti repræsenterer. Derfor vil det overhovedet ikke forrykke balancen, at hr. Erling Bjøl forlader udvalget. Det er nok et spørgsmål, hvor mange der vil savne ham, men det vil i hvert fald ikke forrykke den politiske balance. Der gøres et sagligt, kvalificeret og nøgternt arbejde i dette udvalg, der har en bred sammensætning. Udvalget har i hvert fald slet ikke den ubalance, som man prøver at bilde medierne ind. Af en eller anden grund vil de kun høre på den kritik af udvalget og ikke på en modsat rettet kritik af udvalget.

Til det dagsordensforslag, hr. Arentoft har fremsat, må vi selvfølgelig sige nej, for vi vil ikke blande os i Danmarks Radios indre forhold. Det tilkommer ikke folketinget.

Til det forslag, som hr. Christophersen har stillet, må vi sige, at det er jo totalt intetsigende. Det er en afværgedagsorden af allertyndeste slags om at tage ministerens redegørelse til efterretning. Da jeg har øvet kritik på retsforbundets gruppes vegne mod dele af redegørelsen, kan vi selvfølgelig ikke stemme for en sådan afværgedagsorden.

Jeg vil gerne spørge, hvad der bevæger socialdemokratiet til ikke at stemme for vores dagsordensforslag. Hvad er der i mit dagsordensforslag, der strider mod socialdemokratiet og regeringens officielle politik? Er det således, at regeringen har forladt det officielle standpunkt og ændret stationeringspolitik med hensyn til kernevåben, således at